

РЕШЕНИЕ

№ 1080

гр. ****, 13.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – **, II СЪСТАВ**, в публично заседание на
тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
 мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско
дело № 20223100501253 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 ГПК.

С решение №260120/25.02.2022г., постановено по гр. дело №12932/2020г., по описа на ВРС, съдът е: 1. ПРИЕЛ ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че в полза на ЕРП СЕВЕР АД съществуват парични вземания, дължими от ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *****, за които заповедния съд е издал Заповед № 3876/29.7.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.г.д № 8719/2020 г., по описа на ВРС както следва: СУМАТА от 1262,00 лева – главница за периода от 20.11.2018 г. до 24.03.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в съда – 27.07.2020 г. и до окончателното изплащане на вземането, и СУМАТА от общо 23,84 лева- сбор от мораторна лихва върху главницата от 1262 лв. за периода от 27.04.2020 г. до 03.07.2020 г., дължими парични вземания за потребена и незаплатена ел. енергия по фактура № **** г., за обект с абонатен № **** и клиентски № ****, находящ се в гр. ****, на основание чл. 422, ал.1 вр. чл. 415, ал.1 ГПК чл. 86, ал.1 ЗЗД; 2. ОТХВЪРЛИЛ е ЧАСТИЧНО установителния иск срещу ответника ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН **** за разликата над 1262,00 лв. за периода от 20.11.2018г. до 24.03.2020г. до претендирания размер на главница от 3933,35 лв. за периода от 17.03.2016г. до 20.11.2018г., и за разликата над 23,84лв. за периода от 27.04.2020г. до 03.07.2020г. до петендирания размер на мораторна лихва от 63,16 лв. за периода от 27.04.2020г. до 03.07.2020г.; 3. ОТХВЪРЛИЛ е изцяло иска на „Електроразпределение Север” АД, ЕИК ****, да бъде прието за

установено, че в полза на ищеца съществуват паричните вземания, за които заповедният съд е издал Заповед № 3876/29.7.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.г.д № 8719/2020 г., по описа на ВРС,42 състав, дължими от ответника Н. Г. ИВ., ЕГН *****, с адрес: гр. ****: СУМАТА от 3393,35 лв., представляваща общо дължима главница за потребена и незаплатена ел. енергия по фактура № **** г., за обект с абонатен №**** и клиентски № ****, находящ се в гр. ****, и СУМАТА от 63,16 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2020 г. до 03.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда - 27.07.2020 г., до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан, на осн. чл.422 ,ал.1 вр.чл. 415 , ал.1 ГПК, вр. чл. 86,ал.1 ЗЗД.

Постъпила е въззивна жалба вх. №263298/21.03.2022г. от „Електроразпределение Север“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. ****, ЕИК: ****, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет ****, **** и **** срещу Решение №260120/25.02.2022г., в ЧАСТТА, с която съдът е отхвърлил частично предявеният положителен иск срещу Гр. Дж.Д., като неоснователен и недоказан за разликата над установения размер на главницата от 1262лв. до пълният претендиран размер от 3933.35 лв., както и за сумата над установения частичен размер на законната лихва до пълният претендиран размер от 63.16 лв., и в ЧАСТТА, с която е отхвърлил изцяло предявеният иск срещу вторият ответник Н. Г. ИВ. с ЕГН: *****, като неоснователен и недоказан. Жалбоподателят счита решението в тези части за неправилно, необосновано и постановено в разрез със събрания в хода на процеса доказателствен материал, поради което го обжалва в законоустановения срок. На първо място твърди, че първоинстанционният съд в нарушение на материалният закон е приел, че вземането на разпределителното предприятие е частично погасено по давност. Излага, че по общо правило давността започва да тече от момента, в който се поражда правото на кредитора да заведе иск за защита на правата му, а кога се поражда това право зависи от вида на правоотношението, като при облигационните задължения това право възниква към момента, в който вземането е установено по основание и размер и е настъпил падежа за неговото плащане. В случай, че не е установена дата, на която задължението следва да се изпълни, давностният срок започва да тече от датата на възникването на задължението, който според жалбоподателя е 06.04.2020г., на която е издадена процесната фактура № ****, в която е обективизирано вземането към Н. Г. ИВ.. Именно на 06.04.2020г., с издаването на процесната фактура вземането посочено в нея е безспорно установено по своето основание и размер, т.е. вземането е станало ликвидно. На следващо място твърди, че решаващият състав неправилно приема, че относима към вземането е кратката три годишна погасителна давност уредена в чл. 111, б. „В" от ЗЗД. Счита, че решаващият състав неправилно квалифицира вземането на ищцовото дружество като „периодично", основавайки се единствено на обстоятелството, че същото представлява вземане на електроснабдително предприятие за електроенергия. Твърди, че в случая основанието за

възникване на вземането е чл. 55, ал.1 ПИКЕЕ, което не представлява задължение за повтарящо се изпълнение, нито падежът му е предварително известен и определен. Погасяването на вземане с посоченото основание настъпва с еднократното му плащане. Разпределителното дружество не издава на потребителите всеки месец фактури на основание чл. 55 от ПИКЕЕ. Проверката по посоченият текст има инцидентен и донякъде регулярен, но не и ежесмесчен характер. Тя представлява подзаконово уреден правен механизъм за коригиране на отклоненията от добросъвестното упражняване на правата и задълженията на страните в облигационното отношение по доставка на електрическа енергия. След като вземането не е погасено по давност, то на носителя на вещното право на собственост Н. Г. ИВ., ЕГН: **** следва да бъде възложена отговорността за заплащането на разликата над уваженият частично от решаващият състав размер от 1262 лв. до пълният претендиран размер на иска от 3933.25 лв. Счита, че предвид доказаното наличие на отговорност за заплащането на сумата по фактура №****г. на стойност 3933.35лв. представляваща общо действително потребеното количество електрическа енергия от 18995 квтч за периода 16.03.2016г. до 24.03.2020г. дължимата за нея сума следва да бъде разпределена между двамата длъжници, след съобразяване времевите периоди, през които всеки от тях е бил собственик на обекта на потребление. В този смисъл задължението по фактура № ****г. на стойност 3933.35 лв. се разпределя както следва: - за Н. Г. ИВ. с ЕГН: **** дължи на ищцовото дружество сумата 2671.25лв. за потребените 12646 квтч през периода от 16.03.2016г. до 20.11.2018г.; -за ГР. ДЖ. ДЖ. с ЕГН: **** дължи на ищцовото дружество сума в размер на 1262лв. за потребените 6349 квтч за периода 20.11.2018г. - 24.03.2020г.. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено в отхвърлителните части, като съдът се произнесе в посочените части. Моли се за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Чрез депозирания писмен отговор, ответникът Н. Г. И., чрез назначения му от съда особен представител оспорва основателността на въззивната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, а първ. решение –потвърдено като правилно и законосъобразно, като му бъдат присъдени направените по делото разноски. Счита, че релевантните за спора факти са правилно установени, а изводите на съда са законосъобразни.

Постъпила е и въззивна ЖАЛБА вх. №2636467/29.03.2022г. от ГР. ДЖ. ДЖ. срещу Решение №260120/25.02.2022г., в ЧАСТТА, с която съдът е приел, че жалбоподателят дължи суми във връзка с допълнително начисленото количество ел.енергия. Твърди, че в тази част решението е неправилно и необосновано тъй като неправилен е изводът на съда, че количеството електроенергия е доставено реално през процесния период, поради което същото е дължимо. Излага, че соченото не кореспондира със цялостния събран по делото доказателствен материал, и по точно на заключението на СТЕ, според което при монтажа на електромера за видимите тарифи са поставени нули, т.е. електромерът е монтиран с нулеви стойности за видимите тарифи, а за скритите тарифи са поставени черти, което означавало, че може и да не са нулеви. Предвид което счита, че по делото не е доказано по

безспорен начин, че посочените количества в скритите регистри представлява реално преминала и потребена електро-енергия, което води до неоснователност на претенцията. На следващо място излага, че не е съобразено и възражението им, че ПИКЕЕ не са били действащи през целия процесен период, поради което са били неприложими. Твърди, че коригирането на сметката за част от периода, а именно от 26.01.2017г. до 04.05.2019г. не може да бъде осъществена по реда на ПИКЕЕ, тъй като вече са били отменени. По изложените съображения моли първоинстанционното решение да бъде отменено в обжалваната част, като бъде прието за установено, че жалбоподателят не дължи посочените суми, както и да му бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски.

Чрез депозирания писмен отговор, ответникът по тази жалба –ЕРП Север АД оспорва основателността на въззивната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, а първ. решение –потвърдено като правилно и законосъобразно – в тази част, като му бъдат присъдени направените по делото разноски. Счита, че релевантните за спора факти са правилно установени, а изводите на съда са законосъобразни.

За да се произнесе по спора, Варненският окръжен съд съобрази следното: Производството по гр. дело №12 932/2020г. по описа на ВРС е образувано по предявени от „Електроразпределение Север“ АД, срещу ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН ***** обективно кумулативно съединени положителни установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 124 ГПК и чл. 86 ЗЗД.

С Определение № 261951/17.2.2021г., първ съд е присъединил на основание чл.213 ГПК за общо разглеждане гражданско дело № 2069/ 2021г., образувано по иск с правно основание чл.422 ГПК, предявен от „ЕРП СЕВЕР“ АД против длъжника Н.И..

Ищецът „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК ****, представлявано от **** **** и **** моли да бъде прието за установено в отношенията му с ответниците ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *****, и Н. Г. ИВ., ЕГН *****, че в негова полза съществуват паричните вземания, за които е издадена Заповед № 3876/29.7.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по чгд № 8719/2020 г., по описа на ВРС, 42 състав, както следва: длъжниците Н. Г. ИВ., ЕГН *****, и ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *****, ДЪЛЖАТ на „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК ****, СУМАТА от 3393,35 лв. (три хиляди триста деветдесет и три лева и тридесет и пет стотинки), представляваща общо дължима главница за потребена и незаплатена ел. енергия по фактура № **** г., за периода 17.03.2016 г. до 24.03.2020 г. за обект с абонатен № **** и клиентски № ****, находящ се в гр. ****,СУМАТА от 63,16 лв. (шестдесет и три лева и шестнадесет стотинки), представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2020 г. до 03.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда - 27.07.2020 г., до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 410 от ГПК/, представляваща вземане за потребена и незаплатена ел. енергия по фактура № **** г., за обект с абонатен № **** и клиентски № ****, находящ се в гр. ****5, като

уточнява, че за периода 2016 – 2018 г. собственик на процесния обект е бил Н.И. , а за периода 2018 – 2020 г.- Г.Д.. Ищецът твърди, че „ЕРП Север“ АД е депозирало заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК , вр. чл.107 от ЗЕ срещу **Н. Г. ИВ., ЕГН *******, и **ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *******, по което било образувано **ч.гр.д.№ 8719/2020г.** по описа на РС ******** за сумата от **3393,35 лв.** – главница за потребена, неотчетена ел.енергия по фактура № ******** г., за периода от 17.3.2016 г. до 24.3.2020 г. за обект на потребление находящ се на адрес гр.****, ул. **** сумата от **63,16 лв.** представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2020 г. до 03.07.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда до окончателното изплащане на задължението, по което заповедният съд издал заповед за посочените суми. Тъй като в срока по чл. 414 ГПК ответникът Гр.Д. депозирал възражение против заповедта за изпълнение, то за ищеца е налице правен интерес да предявява специалния си положителен установителен иск в законоустановения срок по чл.415, ал.1 ГПК. Ищецът твърди, че процесната фактура била издадена на Н. Г. ИВ. в резултат на корекционна процедура. Към момента на извършване на проверката /24.03.2020г./ в системата на „Електроразпределение Север“ АД титуляр на процесната партида за имот, находящ се в гр. ****, ул. „****“, с абонатен №**** и клиентски №**** бил Н. Г. ИВ.. Твърди че в изпълнение на всички изисквания била извършена проверка на СТИ, в резултат на което било издадено становище за начисление на електрическа енергия за периода 17.03.2016 г. до 24.03.2020 на името на Н.И.. След извършена проверка в имотен регистър към Агенция по вписвания било установено, че в периода от 17.03.2016г. до 24.03.2020г. процесният обект бил собственост на две лица: - Н. Г. ИВ. с ЕГН ***** в периода от 2016г. до 2018г., и на ГР. ДЖ. ДЖ. с ЕГН ***** в периода от 2018г. до 2020г. В тази връзка „Електроразпределение Север“ АД на основание чл. 6, ал. 4 от Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия издало корекционната фактура на вписания към този момент титуляр на партидата Н. Г. ИВ., с когото дружеството било в договорни отношения. На 06.04.2020г. „Електроразпределение Север“ АД издало фактура №**** на стойност 3393,35лв. за периода от 17.03.2016г. до 24.03.2020г. Началният период бил определен от деня след монтажа на електромера на 16.03.2016г. до датата на констатиране на вмешателството на 24.03.2020г., съобразно чл. 55, ал. 1 от ПИКЕЕ. По изложените съображения ищецът моли да се приеме за установено, че процесната сума се дължи от ответниците на осн. чл. 55 ПИКЕЕ вр. чл. 200, ал.1 ЗЗД.

Ответникът по иска Г.Д., оспорва предявения срещу него иск, като моли да бъде отхвърлен като неоснователен. Твърди, че е собственик на имота от 10.11.2018г., предвид което не отговаря за задълженията за електроенергия за периода преди тази дата, доколкото не е титуляр на правото на собственост, нито пък страна по правоотношение с „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ СЕВЕР“ АД. Твърди, че дружеството не го е уведомявало нито за извършената проверка, нито за констатираните неизправности на средството за търговско измерване. Счита, че

претендираната сума е начислена неправомерно, тъй като липсват доказателства за реално потребление на начисленото количество ел.енергия. Излага, че извършената едностранна корекция е лишена от правна стойност и сумата по нея не се дължи. Твърди, че не дължи тази сума на електроразпределителното дружество, тъй като не е консумирал начислената с корекцията ел. Енергия. Излага, че не следва да му бъде начислявана ел. енергия, за която вече веднъж е извършил редовни плащания. Оспорва, че на адреса е доставяна ел. енергия в посочените количества. Твърди, че не се установява по безспорен начин, че това е реално консумираната енергия, тъй като липсват данни какви са били показанията по скритите регистри към момента на монтажа на СТИ. Оспорва да е нарушил някое свое договорно задължение. Оспорва основаниято за начисляването на допълнително количество ел.енергия, периода и методиката, въз основа, на които е извършена корекцията. Сочи се, че клаузата, въз основа на която е извършена корекцията е лишена от законово основание. Оспорва правото на дружеството да извършва такава корекция, както и процедурата по нейното осъществяване. Наведено е възражение, че част от претендираните задължения са погасени по давност. С оглед изложеното, моли предявения срещу него иск да бъде отхвърлен като неоснователен.

Ответникът Н.И., чрез назначения му особен представител - адвокат А.Х. изразява становище за допустимост, но неоснователност на иска. Твърди, че считано от 20.11.2018г. отв. И. не е собственик на апартамента нито ползвал същия или доставена до имота ел.енергия поради което изобщо не следва да носи отговорност за задължения, начислени след тази дата. Оспорва и двете фактури с твърденията, че Н.И. не бил уведомен за издаването на същите. Не било ясно по какъв начин били формирани сумите по съответните фактури, нито как били извършени изчисленията в представената корекционна справка. Твърди, че доколкото претенцията е за 18.03.2016 г. до 24.03.2020 г., но за предполагаемите задължения за доставена и потребена ел.енергия била изтекла тригодишната давност, поради което и прави възражение за изтекла погасителна давност за периода 17.03.2016 – 06.04.2017 г. Оспорва както КП от 24.3.2020 г., така и КП № 288/27.03.2020г., като твърди, че по делото не бил установен точния момент от който започнало неточното отчитане, нито на какво се дължало това. Твърди, че няма никакви данни и относно това какви са били показанията на регистри ТЗ и Т4 при първоначалния монтаж на СТИ, което не дава възможност да се изчисли какво е предполагаемото доставеното и потребеното, но неотчетено количество ел.енергия, т.к. не ставало ясно дали тези регистри са били с нулева стойност или са имали други стойности. Излага, че не е ясно в кой момент какво количество ел.енергия е преминало, а в различните години цената на ел.енергията е различна, което прави невъзможно ясното отчитане количество доставена ел.енергия, на кой потребител, за какъв период и каква следва да бъде цената на съответния потребител. Твърди също, че ПИКЕЕ сами по себе си представлявали неравноправни клаузи по смисъла на Закона за защита на потребителите и като такива не следва да бъдат прилагани. Отделно от това, за част от периода – до -04.05.2019 г. ПИКЕЕ не били в сила

и не били действали, поради което и не следва да бъдат прилагани със задна дата. По изложените съображения моли претенцията спрямо него да бъде отхвърлена напълно и изцяло като неоснователна.

Настоящият състав на ВОС, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал, и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните фактически положения:

По депозирано на 27.07.2020г. от „Електроразпределение Север” АД, ЕИК ****, заявление по чл. 410 ГПК, ПРОТИВ длъжниците Н. Г. ИВ., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ул. „****” и ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *****, е образувано частно гражданско дело №8719/2020г. по описа на ВРС.

Със Заповед № 3876/29.7.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело №8719/2020 г., заповедният съд е разпоредил длъжниците Н. Г. ИВ., ЕГН ***** и ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на кредитора „Електроразпределение Север” АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, район „****”, **** ****, бул. „****” № 258, представлявано от **** **** и ****, СУМАТА от 3393,35 лв. (три хиляди триста деветдесет и три лева и тридесет и пет стотинки), представляваща общо дължима главница за потребена и незаплатена ел. енергия по **фактура № ФМ**** г.**, за обект с абонатен № **** **и клиентски №******, находящ се в гр. ****, ул. „****”, **СУМАТА от 63,16 лв. (шестдесет и три лева и шестнадесет стотинки)**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2020 г. до 03.07.2020г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от подаване на заявлението в съда - **27.07.2020 г.**, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 410 от ГПК ведно със сторените от заявителя съдебно – деловодни разноси от които 69,13 лв. за заплатена държавна такса и 50,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК , вр. чл.37 ЗПрП, вр. чл. 26 от НЗПрП.

С оглед постъпило възражение от единия длъжник, и съобразно указанията на заповедния съд, заявителят е предявил в срока по чл.415 ГПК установителните си искове срещу двамата длъжници, по които са образувани две отделни дела, в последствие съединени за общо разглеждане с Определение № 261951/17.2.2021г.

От приложения по делото констативен протокол № 5100481/24.3.2020 г., се установява, че на 24.03.2020г. в гр.****, на ул. **** т.е. на адреса на потребление на ел.енергия за ап. 14 била извършена проверка от служители на „ЕРП СЕВЕР“ АД на СТИ, при която като са отчетени показанията на същото по отделните тарифи: 1.8-1- 003445, 1.8.2 – 013281 ,1.8.3 -010979, 1.8.4 – 008016, 1.8.0. -035723. Електромерът е демонтиран и подменен с нов. Демонтираният електромер е поставен в индивидуална опаковка и изпратен за експертиза в БИМ.

От приложения по делото Констативен протокол от метрологична експертиза на електромер №288/27.03.2020г. на БИМ, Регионален отдел –

**** се установява, че електромерът съответства на метрологичните характеристики и отговаря на изискванията за точност при измерването на електроенергия. Посочено е, че при софтуерно четене е установена външна намеса в тарифната схема на електромера, съответно – наличие на преминала в невизуализираните тарифи а именно Т3 – 010979,4 кВтч и Т4 -008016,5 кВтч, не е бил осъществяван достъп до вътрешността на електромера и последният съответства на метрологичните характеристики, отговоря на изискванията за точност

Въз основа на горния протокол, на 03.04.2020г. е издадено становище „Електроразпределение Север“ АД, за начисление на електрическа енергия, съгласно което е одобрено начисляването на допълнително количество ел. енергия в размер на 18 995 кВтч за периода от 17.03.2016г. до 24.03.2020г., като е посочено, че корекцията е извършена на основание чл. 55 от ПИКЕЕ.

За така посоченото количество ел. енергия от „ЕРП СЕВЕР“ АД е издадена фактура №**** от 06.04.2020г., на името на ответника Н. Г. ИВ., за адреса на потребление на ел.енергия, находящ се в гр.****, ул. **** на стойност 2 827, 79 лв. без ДДС или 3 393,35 лева с данък добавена стойност и срок за плащане 27 април 2020г., начислена за периода 17.03.2016г. до 24.07.2020г.

От трите записа в извлечението се установява, че „ЕРП СЕВЕР“ АД, със ФМ *****/27.3.2020 г. е сторнирало ФМ 0221400409 със стойност 1 961,33 лв., поради което и оставаща сума за плащане е нулева. По ФМ № **** г. посочена сума по фактурата 3 393,35 лв., падеж 27.4.2020г. , оставаща сума в същия размер, т.е. неплатена изцяло към датата 14.9.2020 г.

Видно от приетия по делото Протокол №М- 1068188, процесният електромер е бил монтиран на адреса на потребление на 16 март 2016г. с нулеви показания на дневна и нощна тарифи, като протоколът е подписан от двамата служители монтирали СТИ и един свидетел.

От приложената по делото Справка по лице за периода от 1.1.1992г. до 15.7.2020г., издадена от АВ СВ ****, за ответника Н. Г. ИВ. ЕГН **** по персонална партида № 114974 се установява, че имот с идентификатор 10135.1030.136.1.14/ап. №16, находящ се във ****, на ул. „**** е бил придобит на 29.12.2014 г. от Н.И. по силата на договор за доброволна делба, а на 20.11.2018 година по силата на правна сделка покупко –продажба го е прехвърлил на ответника ГР. ДЖ. ДЖ. ЕГН **** и на С.В.Д. – Д.а ЕГН ****.

От приетото по делото копие на Заявление № 5425519/29.6.2020г., се установява, че на същата дата отв.Г.Д. е подал писмено заявление до ЕНЕРГО ПРО с искане за продажба на ел.енергия за обекта на потребление на ел.енергия – ап. 16 на ул.**** във ****, като е посочено, че досега имота се е ползвал от Н. Г. ИВ., със съществуващ кл. номер ****, абонатен номер **** .

От заключението на СТЕ, изготвено от в.л. инж. В., изслушано в хода на първ. производство, кредитирано от съда като обективно и компетентно изготвено, се установява, че е налице софтуерно претарифиране по отделните регистри, като е било въздействано през инфрачервения порт на електромера,

а количеството ел.енергия от 18 995 кВтч, отразено в приложената по делото фактура №**** от 06.04.2020г. на стойност 3 393,35 лв. представлява сбора от показанията в регистри 1.8.3 и 1.8.4. Към датата на проверката - 24.03.2020г. уредът е бил годно техническо средство за измерване на ел.енергия. Извършеното неправомерно претарифиране по отделните регистри е с цел неотчитане в пълен обем по двата видими такива на електромера – 1.8.1 –нощна енергия и 1.8.2. дневна енергия, като софтуерното въздействие цели да се пренасочат показания в следствие на консумация на ел.енергия от видимите на дисплея тарифни зони към скритите регистри 1.8.3 и 1.8.4. Ел.енергията натрупана в двата невизуализирани регистъра на СТИ 1.8.3 и 1.8.4. в размер на 18 955 кВтч е отчетена от процесното СТИ, а натрупаното количество ел.енергия в двата регистъра е възможно да бъде отразено там само след човешка намеса чрез софтуерно проникване в паметта на електромера, като по този начин при редовен отчет от инкасатора, количеството ел.енергия в скритите регистри не се визуализира и не се заплаща. По фактура №**** от 6.4.2020г. са начислени 18 955 кВтч за процесния период от 17.03.2016 г. до 24.03.2020 г. като при действащите към момента цени на ел.енергия, утвърдени от ДКЕВР 0,178644 за 1 кВтч по технологични разходи /средно за периода / се получава обща сума за плащане 3 393,35 лева с начислен ДДС. Извършените математически изчисления във фактурата № **** са коректни,направени след прочитане на скритите регистри 1.8.3 и 1.8.4 на СТИ, като са използвани правилните цени на електроенергия, определени от КЕВР – по технологични разходи. В.л. В. изчислява, че левовата равностойност на служебно начислените кВтч за периода от 20.11.2018 г. до 24.03.2020г. е сбора на сумата 475,09 лв. за първи период / за 2884 кВтч/ и 576,48 лв. за втори период / 3465кВтч / или общо 1 051,67 лева без ДДС, съответно -1262 лв. с ДДС.

От заключението на допусната съдебна софтуерна експертиза, се установява, че е извършено претарифиране на електромера с цел да отчита и в четирите регистъра; не може да бъде определен периода, в който е било извършено софтуерното вмешателство, т.к. дори и да има наличие на лог запис с дата на параметризирането , то самата се взима от ненадежен източник – самия електромер, а то се сверява от системната дата на подключен компютър. Според в.л. претафирирането на СТИ се прави с цел да натрупва консумирана енергия освен в официалните тарифи за дневна и нощна консумация в други тарифи, които не са визуализирани на екрана.

При така изложената фактическа обстановка, въззивният съд достига до следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно производство, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Атакуваното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в

рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Решението е постановено при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива.

Исковото производство е образувано след успешно проведено заповедно производство и подадено в срока по чл. 414 от ГПК възражение от длъжника против издадената заповед за изпълнение, като в указания му от ВРС едномесечен срок, ищецът е предявил настоящата претенция за установяване на вземането си. Поради това решението е и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. 2-ро от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като служебно се произнася само в хипотезите на нарушение на императивна правна норма /ТР №1/2013г. на ОСГТК/.

С оглед събраните писмени доказателства, съдът приема за установено, че ответникът Н.И. се легитимира за собственик на процесния имот, находящ се в гр. ****, ул. Ю**** за периода от 29.12.2014 г. до 20.11.2018 година; а от 20.11.2018г. собственик е Г.Д.

Следователно, доколкото процесната фактура е издадена за количество ел. енергия, начислено за периода 17.03.2016 г. до 24.03.2020г., то от началото на период /17.3.2016г./ до 20.11.2018г.-надлежен ответник по иска се явява бившия собственик Н.И., а от 20.11.2018г.- до 24.03.2020г. – настоящият собственик – Г.Д..

Досежно дължимостта на сумата, начислена в резултат на корекционна процедура, въззивният съд съобрази следното:

Според актуалната съдебна практика на ВКС ако се приеме, че не е налице хипотезата на чл. 55 от ПИКЕЕ, то приложение следва да намери нормата на чл. 183 от ЗЗД, доколкото реално доставеното количество енергия е отчетено неправилно в средството за техническо измерване, поради което абонатът отговоря по общите правила за продажба на стоки. Специалната регламентация на договора за продажба на ел. енергия между електроразпределителните дружества и крайните потребители, предвиден в ЗЕ, не изключва за неуредените случаи приложението на общите норми на ЗЗД досежно задължението на купувача да плати цена на продадената енергия и по-конкретно нормата на чл. 183 ЗЗД, според която когато е доставено определено количество енергия, но поради допусната грешка е отчетена енергия в по-малък размер и съответно е заплатена по-малка цена от реално дължимата, купувачът дължи доплащане на разликата. Горният извод следва от общото правило, че купувачът по договор за продажба дължи заплащане на цената на доставената стока, и от общия правен принцип за недопускане на неоснователно обогатяване. При неправомерно въздействие върху СТИ от страна на потребителя, той дължи заплащане на реално потребената електрическа енергия, ако доставчикът докаже наличието на потребление и

действителния му размер, като това разрешение не влиза в колизия с дължимата и законово регламентирана защита на потребителите от евентуални неравноправни клаузи. При липса на специална регламентация на процедурата и начина за преизчисляване на ел. енергия поради грешки в отчитането ѝ от СТИ, съдебната процедура по [ГПК](#) е достатъчна за гарантиране на равни права на страните и за защита на добросъвестните крайни потребители. Затова в хипотеза на извършено софтуерно въздействие върху СТИ, гражданските съдилища не могат да отхвърлят исковете за заплащане на реално потребена електрическа енергия. Договорите за покупко-продажба на електрическа енергия се сключват по занятие от крайния снабдител по смисъла на [§ 1, т. 28а, б. "а" от ДР на ЗЕ](#) с крайния клиент, като в зависимост от обстоятелството дали последният е физическо лице и използва доставената ел. енергия за лично потребление, или е търговец, респ. юридическо лице – нетърговец, тези транслативни възмездни двустранни сделки поражда правните последици на договора за покупко-продажба /[чл. 183 и сл. ЗЗД](#)/, респ. на договора за търговска продажба / [чл. 318 и сл. ТЗ](#)/. Следователно правното действие на тези договори попада под приложното поле на [ЗЗД](#), респ. на [ТЗ](#), тъй като учредените от тях договорни правоотношения са възникнали или между търговец и физическо лице-нетърговец и за тях следва да се прилагат правилата, уредени в [ЗЗД](#) – арг. [чл. 318, ал. 2 ТЗ](#), или между търговци, като за тях приложение намират разпоредбите, уреждащи договора за търговска продажба. И при двете правоотношения за крайния снабдител на електрическа енергия се поражда две основни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаното в сметките количество енергия и да предаде неговото владение на купувача /да извърши доставката на ел. енергия до границата на собственост върху електрическите съоръжения на крайния клиент по смисъла на [чл. 116, ал. 7 ЗЕ](#), а за купувача /краен клиент на ел. енергия/ - да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите /арг. [чл. 110, ал. 2 ЗС](#)/, предмет на договорите – [чл. 200, ал. 1 ЗЗД](#), респ. [чл. 327, ал. 1 ТЗ](#). Тъй като договорът за продажба, вкл. и за търговска продажба представлява консенсуална двустранна правна сделка, при неговото сключване се поражда правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните и в този смисъл, предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения. По силата на [чл. 200, ал. 2 ЗЗД](#), респ. [чл. 327, ал. 1 ТЗ](#) купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго, т. е. за да възникне изискуемостта на задължението за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни задължението си да предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение. Съгласно [чл. 120 ЗЕ](#) електрическата енергия, доставена на крайни клиенти, се отчита със средства за търговско измерване, които са собственост на оператора на електрическата мрежа или на оператора на съответната електроразпределителна мрежа, разположени до или на границата на имота на клиента. За да възникне правното задължение на крайния клиент за заплащане на продажната цена, доставчикът следва да

установи в процеса на доказване по правилата на [чл. 154, ал. 1 ГПК](#) действително доставеното количество електроенергия за минал период, вкл. и в случаите когато е доказано по несъмнен начин, че върху СТИ е извършено неправомерно въздействие, в резултат на което с него е измерена цялата доставена енергия, но последната не е отчетена правилно. В този смисъл, неправилно отчетеното количество на реално доставена електроенергия не поражда имуществена отговорност за крайния клиент за виновно причинени на крайния снабдител имуществени вреди по реда на [чл. 79, ал. 2](#) вр. [чл. 82 ЗЗД](#), а парично притезание в патримониума на продавача, представляващо продажна цена за действително, реално доставено количество електрическа енергия през съответния период, за който е начислена. /арг. [чл. 200, ал. 2 ЗЗД](#)/.

В тази хипотеза е необходимо доставчикът да докаже при условията на пълно доказване реалното количество на доставената ел. енергия в обекта на потребление на клиента в процесния период, както и разликата между заплатеното и действително дължимото.

По делото е представен Протокол за монтаж на процесното СТЕ на адреса на потребление на отвениците, в който са вписани нулеви показания по нощна и дневна тарифа. Според вещите лица въпреки, че в него липсва посочен отчет за върхова тарифа или скрити регистри, ако показанията по двете видими тарифи са нулеви, то е логично и би трябвало да са нулеви и по невизуализираните регистри.

Предвид горното, би могъл да се направи обоснован извод, че доколкото СТИ е било монтирано на обекта ново, с нулеви показания по всички тарифи, вкл. невизуализираните такива, то отчетеното при проверката в скрития регистър количество ел. енергия, е било натрупано, съответно потребено от ответниците след монтирането му на неговия обект. От липсата на посочени показания за регистър 1.8.3 и други невизуализирани такива в протокола за монтаж на процесното СТИ не следва, че същите не са били нулеви. Напротив, при изрично отразени нулеви показания на електромера съответно за дневна и нощна тарифа, т.е. СТИ е монтирано неизползвано на процесния обект на потребление, приложима е човешката презумция, необорена от ответната страна, че показанията на регистрите на СТИ, незаписани изрично в протокола за монтаж, сред които и процесния регистър 1.8.3, също са били нулеви. Наред с това следва да се съобрази и практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 75 от 13.04.2021г. на ВКС по гр. д. № 2206/2020г., IV г. о., ГК, Решение № 76 от 8.04.2021г. на ВКС по гр. д. № 2209/2020г., IV г. о., ГК и др., която настоящият съдебен състав споделя, в която е възприето, че обстоятелството, че не може да се установи несъмнено кога е осъществена констатираната софтуерна намеса е без значение, щом за периода от монтажа до демонтажа на електромера не е имало смяна на абоната, какъвто е именно и настоящият случай

По конкретното дело, електроразпределителното дружество е начислило количество ел. енергия в размер на 18 955 кВтч за периода от 17.3.2016 г. до 24.3.2020г., като според вл. цената на това количество ел.енергия за целия период, по технологични разходи е правилно определена

в размер на 3 393,35 лв. с ДДС ,след прочит на скритите регистри 1.8.3 и 1.8.4 на електромера. Съгласно заключението на вещото лице по СЕТЕ - т. 7, левовата равностойност на служебно начислените кВтч за периода от 20.11.2018 г. до 24.3.2020 г. /л.112,113/ - общо 6 349 кВтч възлиза на точно 1262 лв.

По възражението на ответниците за погасяване на част от вземанията по давност, съдът съобрази следното:

Процесното вземане е периодично такова и спрямо него е приложима кратката тригодишна давност по чл. 111, б. "в" ЗЗД, съобразно задължителните разрешения в ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер. Тъй като процесното вземане е за заплащане на цената на потребената електроенергия по сключения договор между страните, а не за обезщетение за вреди от договорно неизпълнение или за друг вид обезщетение от извъндоговорен произход, горепосочените задължителни разрешения на ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС следва да намерят приложение спрямо него. Ето защо, като се има предвид, че заявлението по чл. 410 ГПК е депозирано пред ВРС на 28.07.2020г., то процесното вземане е погасено с кратката тригодишна давност за периода от 17.03.2016 г. до 27.07.2017 г.

За останалата част от стойността, претендирана за периода 28.07.2017г. до 24.03.2020г. процесното вземане съществува и е изискуемо, съобразно изложените в предходната част на решението мотиви.

По отношение разпределението на цялото вземане между двамата ответници, настоящият състав съобрази следното:

Съгласно константната съдебна практика / Решение № 205 от 28.02.2019г., постановено по гр. дело № 439/2018г. по описа на ВКС/, при действието на Закона за енергетиката, когато правото на собственост върху електроснабден имот е прехвърлено, старият собственик на имота, до който е била доставяна електрическа енергия за битови нужди, не дължи цената на доставената енергия за периода, който следва изгубването на собствеността. Съгласно чл. 97, ал. 1, т. 4 ЗЕ длъжник на цената е новият собственик, без значение дали е битов или небитов клиент по смисъла съответно на § 1, т. 2а или т. 3За от ДР на ЗЕ.

Доколкото от данните по делото се установява, че собствеността върху процесния недвижим имот – обект на потребление е прехвърлена от ответника Н.И. на ответника Г.Д. на 20.11.2018г., то последният следва да заплати претендираното количество само след дата 20.11.2018г./когато е

закупил имота/ до края на отчетния период,

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че за периода от 20.11.2018 г. до 24.03.2020г., и съгласно изчисленията на в.л. В., ответникът Д. дължи на ЕРП СЕВЕР АД сумата от 1262 лева с ДДС като цена на ел.енергия, а за разликата до пълния размер на главницата иска е недоказан по размер .

По отношение на останалата част от вземането на електроразпределително дружество спрямо ответника И., за периода 28.07.2017г. до 19.11.2018г., съдът съобрази следното:

По делото липсват доказателства, от които да се направи извод за точния размер на вземането, начислено за ел. енергията, потребена за този период. Представена е само фактура №**** от 6.4.2020г. , с която са начислени общо 18 955 кВтч за целия процесен период от 17.03.2016 г. до 24.03.2020 на обща стойност 3 393,35 лева с начислен ДДС.

Приложено е уведомително писмо до Н. И. /стр. 23 от делото/, от което е видно, че му е издадена фактура, но същата не е приложена по делото. За съда не става ясно за кой точно период и за какви суми по отделните периоди е начислена тази сума. Ищецът не е ангажирал никакви друг доказателства, с оглед на които да установи какъв е точния период и размер на задължението на ответника И. по периоди. Тъй като липсват доказателства и яснота за точния размер на вземането и по какъв начин е определено и се претендира от ищеца по периоди, то съдът не може да направи категоричен извод за основателността на претенцията при съобразяване на обстоятелството, че част от вземането – за периода от 17.03.2016г. до 27.07.2017г. е погасено по давност. Предвид което претенцията по отношение на този ответник следва да бъде отхвърлена като недоказана.

С оглед изложеното, съдът намира, че и двете въззивни жалби следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни, а първоинстанционното решение –потвърдено.

Досежно целия размер на вземането, посочен във фактура №**** от 6.4.2020г. въззивният състав констатира разминаване на сумата, посочена в мотивите и диспозитива на първ. решение–на места се посочва 3393.35 лв., на други -3933.35 лв. Доколкото не е налице същинско разминаване на формираната от съда воля в мотивите и тази, обективирана в диспозитива, съдът счита, че се касае за техническа грешка, която следва да бъде поправен от настоящия състав.

При този изход на спора, съдът намира, че разноските следва да останат в тежест на всяка от страните така, като са направени.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №260120/25.02.2022г., постановено по гр.д. №12932/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **включително в частта**, с

която се ОТХВЪРЛЯ ЧАСТИЧНО специалния положителен установителен иск предявен против ответника ГР. ДЖ. ДЖ., ЕГН *****, като неоснователен и недоказан в следните части: за разликата от установения размер на главницата 1262,00 лв. за периода от 20.11.2018 г. до 24.03.2020 г. до претендирания размер на главница от **3393,35** (три хиляди триста деветдесет и три лева и тридесет и пет стотинки), лв. за периода от 17.03.2016 г. до 20.11.2018 г.

Не присъжда разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____